

CONJUR

Xacals venien des del fons del mirall.
Cop de fuet dominador, el seu pas
fendia el vidre. Ullglaçats, es feien
amos de l'erm; ull-roents, de la sang.
Ullpresa, presa, botí, comminada
a un estrany ritu propiciatori,
et veia a tu, només: tòtem cruel
d'una estirp oblidada, que emergia
del fons d'una mar morta. Mirall mort
i mortal. Des del fons de l'ull voraç
que m'assetjava, tu venies; dels ullals
que em fitaven, venies: en el temps
d'incendi que em prenia entre les urpes
per devorar-me i escopir l'ossam...

Xacals venien des del fons del mirall.
Xacals venien. I de sobte queia
la màscara de carn que els feia vius.
I tu venies. Tu. I conjuraves
les seves ombres ancestrals amb l'ombra
del teu cos, i el seu foc amb el teu foc.
I l'escarritx funest de la lluna esquerdada
amb l'aigua al ple, a la nit dels teus ulls.
I el grinyolar de portes desfermades
amb la veu que em cridava, esbatanant-se,
pel meu nom més secret des del teu pit,
i em comminava a trepitjar l'esglai
amb els peus nus, com un raïm amarg.
I ara te'n duc el vi, tentinejant
per entremig de feres adormides.